

Estimar sense condicions

Hi havia una vegada, una nena que és deia Nina. La Nina tenia dotze anys. Vivia amb la seva mare Raquel i el seu germà Oliver. L'Oliver tenia quinze anys. A la Nina li encantava ballar ballet. Per això la seva mare la va portar a un internat de ballet.

La Nina quan va entrar a l'internat, la va rebre una senyora gran que portava unes ulleres de color blanc i que tenia el cabell arrissat, gris i curt. La senyora li va dir a la nena:

-Benvinguda, sóc la professora Ling. Tu deus ser la Nina, oi?

La Nina va contestar

-Sí, sóc jo-.

La professora Ling li va acompanyar fins a la seva habitació. Quan van arribar a l'habitació van veure una nena que és deia Leica. La Leica va ajudar a la Nina a treure les coses de la motxilla. Van anar juntes a les classes de ballet. Es van trobar a la nena més dolenta: la Joana. La Joana va empentar a la Nina i a la Leica. Després de les classes van tornar a l'habitació i no hi havia res de res. La Leica va dir:

-Segur que ha sigut la Joana.

Van baixar per les escales i li van dir a la professora Ling.

La professora li va preguntar a la Joana:

-Joana els hi has tret totes les coses a la Nina i a la Leica? Dignes la veritat!

La Joana va contestar:

-Si he estat jo

La professora va fer: OHH!!!, també li va dir que anés a agafar l'escombra i comences a escombrar i també va afegir:

-Si tornes a fer alguna malesa més tornaràs a casa teva!

La Joana se'n va anar enfadada a escombrar.

A la Nina i a la Leica els hi va fer pena que la Joana estigués sola escombrant, llavors sense que les veiés la professora van agafar dues escombres i van ajudar a la Joana. La Joana els hi va preguntar

-Per què escombreu amb mi? Us tracto malament. I la Leica li va contestar:

-Ens has fet coses dolentes però t'estimem igual.

A la Joana se li va caure l'escombra al terra i els hi va fer una abraçada molt forta.

Ariadna Rigol Marcos

4tA